

Les tisorades pressupostàries ► L'opinió

Pàgines 24 a 29 ►►►

Un nou fantasma recorre Catalunya, és el fantasma de les tisoires. Les desconsiderades retallades lineals del molt honorable president **Mas** i de l'honorable conseller **Boi Ruiz** han encès la sanitat catalana. Els professionals han sortit en tromba defensant orgullosos el resultat de la seva feina: l'excel·lència del nostre sistema de salut. Els gestors dels vuit hospitals de l'Institut Català de la Salut es veuen incapaços de complir amb la retallada que se'ls ha exigida (10% de la despesa).

Els presidents dels dos consorcis hospitalaris (el senyor **Abelló** i la doctora **Ris**) que concerten els seus llocs amb el Servei Català de la Salut (CatSalut) es declaren impotents davant del sacrifici que se'ls demana. El president del Col·legi de Metges de Barcelona, el doctor **Miquel Vilar-dell**, en un gest que l'honra molt, ha demanat, en tant que portaveu dels metges i alhora president del Consell Assessor de Sanitat, la retirada immediata de totes les mesures i una reconsideració a fons de les propostes.

Si la unanimitat és tan evident, quelcom s'ha fet malament, o molt malament. Proposar una retallada lineal idèntica per a cada conselleria reflecteix ben poca capacitat de gestió i menys encara d'imaginació. Sanitat i Ensenyament no poden ser tractades ni s'han de tractar com qualsevol altra conselleria. Per

Anàlisi

Ramon Espasa

METGE I EXCONSELLER DE SANITAT DE LA GENERALITAT

Poca sensibilitat

JOSEP GARCIA

►► Una sarcàstica pancarta a l'Hospital de la Vall d'Hebron, ahir.

posar un exemple gruixut: no és el mateix deixar de construir un pont o una carretera, que suprimir llits, tancar quiròfans i a més a més anunciar acomiadaments de metges que «només miren per la seva butxaca». Resulta penós recordar que els sous

dels metges són modestos, per dir-ho suaument. A més a més de l'angoixa que produeix entre la població entreveure que serà atesa més precàriament, disminuir els serveis sanitaris és ignorar que estem davant d'un sector altament dina-

mitzador de l'economia i no d'una simple i excessiva despesa (40% en remuneració de personal, 40% en compra de serveis i inversions, 20% de retorn a l'Administració en forma d'impostos i Seguretat Social). Més dades, com les anteriors també aportades per la doctora **Ris**: el Departament de Sanitat representa avui el 30% del pressupost de la Generalitat i sols pesa un 11% en el dèficit global del Govern. La resta de conselleries representen l'altre 70% però contribueixen al dèficit total amb un 89%.

Tractar igual departaments tan desiguals és, per part del Govern, una mostra de flagrant manca d'equitat. Perquè fins i tot acceptant –i jo mateix ho faig– la necessitat d'un cert ajustament en la despesa sanitària, aquesta correcció, en primer lloc, hauria de presentar-se diferenciada de les altres retallades de l'Administració perquè estem davant del pilar més sensible de l'Estat del benestar. En segon lloc, hauria de ser explicada amb la convicció i el compromís del manteniment de la qualitat i equitat en la prestació dels serveis. No vull ni pensar que el conseller **Ruiz**, amb la seva sorprenent invitació a la subscripció de pòlisses privades d'assegurances mèdiques, estigui tractant de minar la igualtat de tots davant de la malaltia o l'infortuni. Més probablement va ser només un lapsus degut a les seves anteriors i particulars responsa-

bilitats. Ara, però, és el conseller de tots els catalans.

El molt honorable president **Mas** i l'honorable conseller **Mas-Colell** han posat un límit a la retallada del dèficit català, i estan reclamant enèrgicament els ja famosos 1.240 milions del Fons de Competitivitat. Això els honora i els reforça davant de la ciutadania. Doncs bé, aquí tenen si volen una magnífica ocasió d'instruir delectant l'irredempt Govern de **Zapatero**. Si el que ens correspon no arriba aquest any, en la forma que sigui, Ensenyament i Sanitat quedarien al marge de la reta-

Tractar Ensenyament i Salut igual que les altres conselleries significa una flagrant falta d'equitat

llada i el plus de dèficit que això representi s'imputaria a bestreta del no menys famós pacte fiscal. Els catalans començarien així a entendre de veritat què és això del pacte fiscal i sobretot a qui beneficiaria. No fer res és contribuir a carregar el cost social de la crisi, que Madrid ja centrifuga sibil·linament a les autonomies, sobre els més dèbils, aquells que no poden anar al metge de pagament. ≡